

Arrest

nr. 128 443 van 29 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend om enerzijds de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en om anderzijds de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 10 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag

onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 februari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

A(...), W(...),

Nationaliteit: Kameroen

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 13/06/2013, waarvoor, na een positieve adrescontrole op 15/07/2013, een attest van inontvangstname werd afgeleverd op 22/07/2013 + aanvulling (adreswijziging) dd. 14/01/2014,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, meer bepaald op criteria 2.8A en 2.8 B. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn verblijf in België sedert 2008 na een afgewezen asielaanvraag waarna hij al zijn duurzame en sociale bindingen - die de essentie vormen van zijn bestaan - alhier zou hebben ontwikkeld, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op Belgisch grondgebied wordt ingediend.

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij verklaarde zich kandidaat vluchteling op 16/04/2008. Zijn asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 30/09/2008 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de Bevestigende beslissing van weigering van verblijf, met kennisgeving op 01/10/2008.

Ondanks de weigering van zijn asielaanvraag poneert de verzoeker nu zijn onmogelijkheid tot terugkeer, zonder evenwel nieuwe elementen of stavingstukken toe te voegen. De beweerdde problemen in het herkomstland hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een asielaanvraag en deze aanvraag werd afgewezen. Bijgevolg kan de nu geponeerde onmogelijkheid tot terugkeer, dit blote argument, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing.

De duur van de asielprocedure - namelijk om en bij de 5 maanden en 15 dagen - was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De definitieve eindbeslissing inzake de asielprocedure van de verzoeker werd op 13/01/2009 gevolgd door een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend op 21/01/2009.

De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België. Het is voor het leeuwendeel tijdens dit irreguliere verblijf dat het integratieproces,

in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende poogt de betrokkene om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Zijn werkwillegheid vormt geen buitengewone omstandigheid daar het de betrokkene na de afsluiting van zijn asielprocedure immers niet toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoeker niet aantoonde dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften.

Voorts wordt gesteld dat een gebeurlijke uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zal hebben daar hij dan immers uit de opgebouwde en vertrouwde omgeving wordt gedeporteerd. Huidige beslissing houdt echter geen terugleiding naar de grens, noch een repatriëring in. Het principe wordt gehanteerd dat de betrokkene in de eerste plaats zelf alles in het werk dient te stellen om gevolg te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "3. Ten gronde (...)," waaronder

- de geleverde inspanningen door het volgen van oriënterings- en inburgeringscursussen, het zich eigen maken van de taal, het maken van vrienden en de ontwikkeling van een sociaal leven*
- de duur van zijn verblijf,*
- dat een uitwijzing/gedwongen terugkeer een schending van art. 3 & 8 EVRM uitmaakt*
- zijn werkwillegheid als geschoolde arbeider en zijn bereidheid om een opleiding te volgen in knelpuntsectoren*
- afwezigheid van tegenindicaties*

hebben, zoals de titel van deze rubriek het al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Op 10 februari 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Luidens artikel 39/82, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet moeten, behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid, in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Krachtens artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. De Raad stelt vast dat de verzoeker blijkens het voorliggende verzoekschrift de nietigverklaring en de schorsing vordert van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat hij betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert.

Het opschrift van het verzoekschrift luidt *in casu* als volgt: "annulatie-schorsingsberoep (artikel 63 iuncto 39/2§2 Vreemdelingenwet". Verder in het verzoekschrift stelt de verzoeker echter het volgende: "dat hij bij onderhavig verzoekschrift een annulatie- en schorsingsberoep indient tegen de beslissing van gerekwestreerde dd. 10.02.2014, waarbij zijn regularisatieverzoek dd. 13.06.2013 onontvankelijk werd verklaard alsmede een schorsingsberoep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hem overhandigd op 26.02.2014." In het *petitum* van het verzoekschrift vraagt de verzoeker ten slotte om "de bestreden beslissing van de DVZ, Dienst Humanitaire Regularisaties van 10.02.2014 te vernietigen en het uitwijzingsbevel op te schorten in haar tenuitvoerlegging lopende de annulatieprocedure".

Waar de verzoeker enkel een vordering tot schorsing instelt tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat uit artikel 39/82, § 3, volgt dat de vordering tot schorsing een *accessorium* vormt van de vordering tot nietigverklaring en er *in casu* geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is

ingesteld. Bijgevolg kan de vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet afzonderlijk ingesteld worden.

De Raad stelt ambtshalve vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.

3.2 De in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie aangaande de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is dan ook zonder voorwerp zodat zij niet moet worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van *“substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht”*, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden. In casu oordeelt de DVZ het verzoek van verzoeker als onontvankelijk te moeten afwijzen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de “gewone” procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr.84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Evenmin werden de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek onderworpen; deze werden zelfs niet behandeld.

Uiteraard strookt dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen met een eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie zou dienen teruggeleid te worden.

De DVZ heeft evenmin onderzocht – minstens hieromtrent niet gemotiveerd – welke impact het verblijf van verzoeker in het Rijk tot gevolg heeft gehad; welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn.

Dit argument van integratie en opgebouwd sociale leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Dat begrip “privéleven” dient

veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale kontakten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan resorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Ver.Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

Gelet op deze onvervreembare mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden."

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien de verweerder het begrip "buitengewone omstandigheden" miskent.

Het onderzoek betreffende de materiële motiveringsplicht dient te worden gevoerd in het licht van de gegevens van de zaak en in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt aldus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoeker indiende onontvankelijk bevonden en oordeelde de verweerder dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing kadert in een aanvraagprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij heeft de aanvrager de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoeker betoogt dat de gemachtigde er zich niet toe kon beperken de elementen met betrekking tot zijn integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid ...) af te wijzen als zijnde elementen ten gronde die als irrelevant zijn ter beoordeling van de buitengewone omstandigheden, merkt de Raad op dat de verzoeker voorbij gaat aan de volgende motieven van en vaststellingen in de eerste bestreden beslissing:

"De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "3. Ten gronde (...)," waaronder

- de geleverde inspanningen door het volgen van oriënterings- en inburgeringscursussen, het zich eigen maken van de taal, het maken van vrienden en de ontwikkeling van een sociaal leven*
- de duur van zijn verblijf,*
- dat een uitwijzing/gedwongen terugkeer een schending van art. 3 & 8 EVRM uitmaakt*
- zijn werkwillegheid als geschoolde arbeider en zijn bereidheid om een opleiding te volgen in knelpuntsectoren*
- afwezigheid van tegenindicaties*

hebben, zoals de titel van deze rubriek het al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 13 juni 2013 bevindt. Uit deze aanvraag blijkt dat de verzoeker zich slechts op zijn kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid en zijn sociale banden beriep in het kader van zijn argumentatie ten gronde, ter ondersteuning van zijn verzoek om de verblijfsmachtiging toe te staan (rubriek 3 in de aanvraag) en niet ter verantwoording van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (rubriek 2 in de aanvraag) ter verantwoording van het feit dat de aanvraag in België ingediend wordt.

De verzoeker kan *in casu* dan ook, gelet op de elementen van zijn aanvraag, niet worden gevolgd waar hij stelt dat de elementen van integratie dienden te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Immers mag niet uit het oog worden verloren dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag die de verzoeker heeft ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. Zoals reeds hogerop werd besproken, komt het in dit kader aan de aanvrager toe om de buitengewone omstandigheden op een precieze manier uiteen te zetten in de aanvraag. De bewijslast terzake berust op de aanvrager. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt *in casu* dan ook evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Nu de verzoeker in zijn aanvraag zelf niet voldoende duidelijk was in die zin dat uit deze aanvraag op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat de genoemde elementen van integratie worden ingeroepen als een buitengewone omstandigheid die verhindert dat hij de aanvraag indient via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst of het land van oponthoud, valt niet in te zien waarom de gemachtigde deze elementen zou moeten betrekken bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien merkt de Raad op dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad stelt tevens vast dat verzoekers betoog dat ook de elementen van verblijf zonder meer werden afgewezen als irrelevant ter beoordeling van de buitengewone omstandigheden feitelijke grondslag mist. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde wel degelijk op een concrete wijze en als volgt motiveert waarom hij het (lange) verblijf van de verzoeker in België niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag niet via de reguliere procedure in te dienen:

“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn verblijf in België sedert 2008 na een afgewezen asielaanvraag waarna hij al zijn duurzame en sociale bindingen - die de essentie vormen van zijn bestaan - alhier zou hebben ontwikkeld, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op Belgisch grondgebied wordt ingediend.

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij verklaarde zich kandidaat vluchteling op 16/04/2008. Zijn asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 30/09/2008 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de Bevestigende beslissing van weigering van verblijf, met kennisgeving op 01/10/2008.

Ondanks de weigering van zijn asielaanvraag poneert de verzoeker nu zijn onmogelijkheid tot terugkeer, zonder evenwel nieuwe elementen of stavingstukken toe te voegen. De beweerde problemen in het herkomstland hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een asielaanvraag en deze aanvraag werd afgewezen. Bijgevolg kan de nu geponeerde onmogelijkheid tot terugkeer, dit blote argument, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing.

De duur van de asielprocedure - namelijk om en bij de 5 maanden en 15 dagen - was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De definitieve eindbeslissing inzake de asielprocedure van de verzoeker werd op 13/01/2009 gevolgd door een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend op 21/01/2009.

De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België. Het is voor het leeuwendeel tijdens dit irreguliere verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende poogt de betrokkene om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.”

De verzoeker die deze motieven betwist noch weerlegt, toont niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een gebrekkige feitenvinding tot het besluit kwam dat het lange verblijf in België en de integratie niet kan verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Met zijn algemene bedenkingen en affirmaties, die niet aan de hand van concrete elementen worden uitgewerkt, toont de verzoeker dan ook niet aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk is van de verweerder om zijn verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te aanvaarden. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk hoe de genoemde elementen ertoe zouden kunnen leiden dat het voor hem zeer moeilijk of nagenoeg onmogelijk is om zijn aanvraag op de reguliere wijze in te dienen, dit is via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of het land van oponthoud van de verzoeker. De Raad wijst er nogmaals op dat de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen een ruime appreciatiebevoegdheid heeft en dat de Raad hierop slechts een marginaal wettigheidstoezicht kan uitoefenen. De verzoeker kan niet aan de Raad vragen om zijn elementen betreffende zijn integratie opnieuw te beoordelen in het licht van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan zich, als annulatierechter, niet uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzing naar het nr. 84 658 van de Raad van State is niet dienstig, nu deze betrekking heeft op andere feitelijke omstandigheden en een andere specifieke aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoeker toont niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt noch dat zijn aanvraag dezelfde elementen bevatte en de *in casu* bestreden beslissing op dezelfde wijze werd gemotiveerd als in de zaak die aanleiding gaf tot het voornoemde arrest van de Raad van State. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

Waar de verzoeker stelt dat het argument van integratie en opgebouwd sociaal leven impliciet een beroep inhoudt op de bescherming van het privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (het EVRM), wijst de Raad er nogmaals op dat het in het kader van de onderliggende aanvraag om machtiging tot verblijf aan de verzoeker zelf toekwam om op dit punt duidelijkheid te verschaffen in zijn aanvraag. Uit deze aanvraag blijkt *in casu* geenszins dat de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het EVRM beriep als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gezien de bewijslast ter zake op de verzoeker zelf rust, kan hij niet van de verweerder verlangen dat hij uit de aanvraag impliciete elementen zou afleiden die er niet zijn in terug te vinden en dat hij een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM zou doorvoeren.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het

nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zet de verzoeker niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan, zodat geen machtsafwijzing is aangetoond.

Het enige middel is dienvolgens, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. De vordering tot schorsing ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de beide vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE